

Forfatter: Rantzau, Christian

Titel: BREV TIL: Gram, Hans FRA: Rantzau, Christian (1740-12-31)

Citation: Rantzau, Christian: "BREV TIL: Gram, Hans FRA: Rantzau, Christian (1740-12-31)", i *Breve fra Greve Christian Rantzau til Hans Gram*, Græbes Bogtrykkeri 1930, s. 115. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991720-000-shoot-L0019917200000051.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Greve Christian Rantzau til Hans Gram

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

²*Brahesborrigd. 31de Decembr. 1740.*

VelEdle og Velbr HER lustitz Raad!

Det maa for HER lustitz [sic] være et vel hart haandverck at unde sin [sic] gamle gode Venner den fornøyelße at see et Brev fra Hands haand, siden hand før skulde forsage sin bekiendte tienistagtighed, ja alle Windelboer i Verden, end at tage Pen i Haanden for dem; Af magelighed og efterladenhed skeer det icke, der er HER lustitz Raad alt for vel bekiendt til, saa jeg maa beklage min tynde skiebne heri, tillige med Mogens Wogelii slette skiebne, huis lycke derved for det første er spildt, om ellers et uselt Degne Kald kand s. 116holdes der for ¹; havde jeg seed ringeste tyddel fra HER lustitz Raad, skulde samme draged Kaldsbrevet efter sig; vel havde Palleßen ² rørt noged om denne Solicitant, mens ei omstændelig nock til at determinere mig for en gandske ubekiendt Person, og tid var der ei til vitløftig Correspondentz, hvorover, da Kaldet alt nogentid havde staaed ledig og derhos all tuistighed om Kaldsret tigheden maatte forebiuges, saa jeg derover maatte kalde en fattig Student her i Naboe-Lauged, navnlig Ioachim Frølich, præceptorérende hos HER [Hen ning Plesner i neste Sogned herved Søllested ³; hand har svermed noged om i Verden og en tid lang været hos Griis i den Hag ⁴, har et meged got Lov og Skudsmaal af alle; icke desto mindre havde hand ei været afreist, havde jeg søgt at faa Kaldsbrevet igien og fortrøsted ham til noged bedre en anden gang. HER lustitz Raad vilde (id quod pacê Tua sit dictum) her af lære en anden gang ei at være saa sparsom med Sine Breve, helst til dem, der saa gierne seer og læser dem, og huad det betyder at komme før sin Fader, naar mand vil have Sin Moder til ægte; Har HER lustitz Raad endnu mindste lef ning af égard og tendresse for de kiere Windelboer, som jeg ei bør tuifle paa, kand hand holde dem i gode Lunder og correspondere fremdeeles med dennem om denne Magnus Wogelius, og naar der intted paa Hannem bliver at udsætte til en Raabende Rysts betiening og huad deraf kand dependere, skal jeg have hannem et andet for dant for [sic] Degne-Kald reservéred, nemlig Gammelbye ved Rosenvold, om lycken ei rammer ham bedre førinden, som maatte da være snart, og hand ei meer i saa maade hertil trængende, da manden, jeg taler om, er en gammel udleved Mand ⁵, der har min yngste Broders Barne-Pige til ægte, huoraf lettelig kand sluttes, det ei er et ungt par Folck meer, mens à propos om Pige og par Folck, da maatte herved vel og forfares, om denne Magnus er af de ulenckede, ifald min Koene, der formelder HER lustitz-Raad sin helßen og sit gode Ny Aars ønske, maatte have et ord at indlegge for en af sine Terner at forsiufne, som mand kalder det, huoraf Hun haver temmelig forraad, saa kiønne og saa glatte, at HER lustitz Raad vel skulde recke hals, s. 117skimte eller skyde øye og titte til dem meere end en gang, om Hand ellers turde lade sig det mercke for sin Philosophie og for N. N. Inden all denne negociation kommer til sin rigtighed, glæder jeg mig alt i Aanden over alle de fornøyelige og glædelige Breve, jeg kan ventte mig fra HER lustitz Raad, og desmidlertid af et got hierte og en oprigtig Aand ønsker HER lustitz Raad alt det gode, glædelige, fornøyelige, teckelige, gavnlige og behagelige, Hand i dette indtrædende og mange paafølgende Aar kand forønske sig sielv. Som Hand ei hafuer behaged at melde mig ringeste nyt, vi landsbye Folck ere saa tidige efter, skal jeg ei heller, da jeg slutter dette Brev i morgen, lade Ham vide den store mængde af snee, der faldt i Fior, den frygt vi lever i for Foer trang, huor ond alle klager over den nye Rug er at bage, huor sterck vore Heste falder i Krop, huad Mortens Gaasebrysted har spaaed os for en Vinter og andre slige vigtige ting meer, er det icke at bruge lus Talionis; dett ønske HER lustitz Raad har spared mig over Oddens og min Charges acquisition ¹, skal de ingen tack have for; dette Aar haver været et Revolutions Aar for mig saavel som for andre flere, der vel dog ei alle ere saa gelaßene eller holder sig saa lykkelige, som jeg gjør; endnu lykkeligere vil jeg holde mig, naar HER lustitz Raad fuldkommen vil troe, det jeg med all oprigtighed og Er givenhed stedße forbliver VelEdle og Velbr HER lustitz Raads

Tienistvilligste Tiener C. Rantzau.

P. S. HER lustitz Raad tager vel ei ilde op hosføyede lidet Specimen crassæ ignorantiae et inscitiae vel ad minus scientiae dubiae ².